

M.C. WILLEMS

DRALON

en

Het Avontuur in de Omgekeerde Wereld

© 2019

Titel | Dralon en Het Avontuur in de Omgekeerde Wereld

Tekst | © M.C. Willems

Vertaling | © Rianne Aarts en Dorette Zwaans

Omslagontwerp | Jean Michel Trauscht en Mila Torro

ISBN 9789402186444

© 2019 Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd worden
zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Voor mijn man en mijn familie van wie ik meer houd dan van wat ook.

Hoofdstuk 1

Het vreemde pakket

24 september

Op die herfstochtend in Londen leek het of de zon geen enkele zin had om ook maar ietsje achter het wolkendek vandaan te piepen. De dreigend grijze lucht beloofde liters water en de wolken, die over elkaar heen rolden als hordes opgewonden dames tijdens doldwaze koopjesdagen, opperden vooral paraplu's en regenjassen niet thuis te laten liggen.

Niemand verwachtte dat die naargeestige, asgrouwe septemberdag rap zou veranderen in een dag om te onthouden.

In elk geval niet de teruggetrokken meneer Dickens, die in zijn schommelstoel zijn pijp stopte met goede Virginia Gold-tabak. En ook niet de lieve mevrouw Pompoen, die neuriënd haar overheerlijke amandelkoekjes voor de huisvrouwenbond in haar wijk in de oven schoof. En zeker niet mevrouw Moffet, op nummer 13 van de Stooftpotlaan in Bromley, die in allerijl het ontbijt klaarzette voor haar gezin, voordat ze zou vertrekken voor een saaie werkdag in het warenhuis Starling.

Welkom, meneer herfst, dacht ze lijdzaam terwijl ze door het keukenraam de straat in keek. Stipt als een rekening die betaald moet worden!

Ze nipte aan haar hete koffie uit haar lievelingsporseleinen kopje en zuchtte, weemoedig mijmerend over de mooie vakantie die ze zojuist gehad hadden.

De oude transistorradio op de koelkast, het enige van waarde dat ze van haar vrekke oom Albert Langbaard had geërfd, begon juist met de uitzending van het ochtendnieuws: stromen auto's, taxi's en autobussen verstopten de

wegen in het centrum vanwege de gewoonlijke, uitzichtloze wegwerkzaamheden.

‘Typisch Londen!’ zei Romeo Moffet schamper, die, zich bijna met moeite door het deurgat bewegend, de keuken binnenkwam. ‘Overal te pas en te onpas wegwerkzaamheden en dan vinden ze het gek dat er kilometers files staan. En weet je wat het grappigste is?’ zei hij paars aanlopend tegen zijn vrouw, die de monoloog met weinig interesse aanhoorde. ‘De gaten. Denk je, oké, dan sta ik wel uren in die file, als de weg er maar beter op wordt. Mis! De gaten worden er alleen maar meer, net konijnen! Dan vraag ik me af waar het heen gaat met dit land.’

Hij wierp zijn vrouw een handkus toe, draaide een pirouetje en ging handenwrijvend op een stoel zitten, blij dat hij eindelijk van de lonkende pannenkoekjes ‘à la Moffet’ kon proeven. Er prijkte een hele stapel dampende, smaakvolle pannenkoekjes midden op tafel, wachtend om zonder pardon verslonden te worden. Bij de aanblik van al dat lekkers, waren meneer Moffets zorgen over het stadsverkeer verdwenen en zijn humeur werd ineens stukken beter.

‘Waar zijn de kinderen?’ vroeg hij, terwijl hij een stukje bacon tussen zijn tanden uit pulkte.

Zijn vrouw wierp een blik op de koekoeksklok boven de deur en trok geërgerd een wenkbrauw op.

‘Peter, Michael, Kate-Madeleine Moffet! Jullie hebben nog precies vijf minuten om beneden te komen en je ontbijt op te eten. Zo niet dan poetsen jullie vanavond de hele kelder, bij kaarslicht!’ zei ze onomwonden, terwijl ze balanceerde met pannen, kopjes en citruspersen.

Boven klonk ineens een zenuwachtig geloop en in minder dan geen tijd kwamen drie kinderen in uniform met hun rugzak de keuken binnen om aan de

keukentafel aan te schuiven en *cereals* en toast met jam weg te werken.

De drie namen de waarschuwingen van hun moeder altijd bloedserieus. Eleanor Moffet was niet bepaald het soort lieve moeder dat je 's avonds sprookjes voorlas. Het was een gezette vrouw met een bleke huid en een enorme haardos die ze lukraak op haar hoofd vastzette in een brede knot, en dat haar langwerpige gezicht omlijstte. Het was beslist een moeder van de oude stempel. Streng, autoritair, groot voorstandster van de drie r's en strafmaatregelen uit de oude doos.

Haar rigiditeit was volkomen verklaarbaar, aangezien ze zelf net zo'n opvoeding genoten had van haar moeder, Helga Oleg-Steenbrock, die rechtstreeks afstamde van een oud Viking-geslacht. Een opvoeding met weinig knuffels en heel veel discipline, de enige manier van opvoeden die in de visie van de strenge Helga het karakter vormde en kon voorbereiden op de 'elementen des levens'.

'Goedemorgen, Londen en omstreken!' wenste de vrolijke stem uit de speaker van de transistorradio.

'Jij ook, radiomeneer,' wenste Kate hem zoals elke ochtend.

'Sukkeltje, wanneer snap je nou eens dat hij je niet kan horen?' merkte Michael weinig vriendelijk op, terwijl hij, na de toast, een kom vol cereals goot.

'Hij hoort me wel!' sprak het meisje hem tegen.

'Stil even!' maande vader Moffet, zijn vork door lucht zwaaiend. 'Ze geven zo het filenieuws.'

'... verkeersdrukte ... er zijn zojuist nieuwe files gemeld in het centrum tussen King Street, Marylebone Road en Trafalgar Square ...'

'Ik wist het,' riep Romeo Moffet. Zijn vuist landde met een klap op tafel.

'... wie naar kantoor moet in de *city*, raden we aan ruim op tijd van huis te gaan.'

‘Te laat,’ mompelde meneer Moffet terwijl hij gelaten de zoveelste hap pannenkoek weg kouwde.

‘... en wie zich door het verkeer niet laat opjagen, raden we aan naar deze zender te blijven luisteren.

Vandaag, 24 september, is de dag die liefhebbers van het paranormale “heksendag” noemen. Heel veel mensen geloven dat vandaag machtige, duistere krachten elkaar kruisen en gevoeld kunnen worden. Voor de gelegenheid hebben we in de studio een expert uitgenodigd, de hooggeachte docente paranormale psychologie van de Universiteit van Edinburgh, die ons zal helpen om dit interessante onderwerp verder uit te diepen. Ze vertelt ons vandaag over een van haar onderzoeken. Odilde Costalbine.’

‘Hé, Einstein van de radio, nu die dame daar toch zit, kun je haar mooi vragen of ze die wirwar van auto’s in het centrum kan wegtoveren,’ daagde Romeo Moffet uit terwijl hij nog een beschuitje smeerde.

‘Mevrouw Costalbine, kunt u ons uitleggen hoe dat zit met die legende. Waar komt die vandaan en waarom zouden mensen erin moeten geloven? Ik weet zeker dat onze luisteraars er graag meer over weten.’

‘Zo is het. Ik vroeg me al de hele tijd af wanneer ze het eindelijk eens ging uitleggen,’ zei Romeo Moffet lachend en hij legde het zoveelste gebakken eitje op zijn bord.

‘Ik zou het geen legende willen noemen, John,’ verbeterde de docente de radioman. ‘Ik snap wel dat het voor gewone mensen, voor de meesten dus, moeilijk te geloven is dat magie bestaat. Daarom zijn er ook maar weinig mensen zo gevoelig dat ze de signalen kunnen opvangen en kunnen intunen op de bijna niet te vangen frequenties van de paranormale wereld.’

‘Wat een hoop onzin,’ zei vader Moffet terwijl hij opstond. ‘Ik blijf echt niet langer naar deze dwaze verhalen luisteren.’ Hij stond op en liep naar de radio om hem op een andere zender te zetten, maar Kate slaakte een schelle kreet die hem direct deed stoppen.

‘Wat is er? Wat is er gebeurd, hemel zeg!’ vroeg hij zichtbaar geschrokken.

‘Ik wil die mevrouw horen!’ antwoordde Kate engelachtig.

‘Maar het is alleen maar een hoop onzin!’ probeerde vader Moffet haar te overtuigen.

‘Alsjeblieft – alsjeblieft – alsjeblieft – alsjeblieft – alsjeblieft – alsjeblieft – alsjeblieft ...’ smeekte Kate zonder adempauze.

‘Alsjeblieft, pap. Laat haar dat programma horen anders blijft ze ons kwellen,’ smeekte Peter hem met zijn handen tegen zijn oren gedrukt.

Als er iemand was die wist hoe ze haar zin moest krijgen, was het zonder enige twijfel Kate. Hun zusje van ‘zes, bijna dertien’ – zoals ze zelf graag zei – was een uitzonderlijk kind. Toen ze drie jaar oud was, las ze over de Griekse oudheid, het oude Egypte en redekunst. Toen ze vier was, leerde ze Chinees spreken en tuba spelen en toen ze vijf was besloot ze dat ze later een van de spraakmakendste strafadvocaten wilde worden ter bescherming van de rechten van mishandelde planten en dieren.

‘Oké dan,’ gaf vader toe. ‘Een paar minuutjes nog,’ en hij draaide het volume iets harder.

‘Het is geen bijgeloof, mijn beste John. Buiten mij zijn er tientallen andere experts die geloven dat er op 24 september contact is met de toverwereld. Hoe die connectie tot stand komt ... tja ... dat is een mysterie.’

Eindelijk, tot grote vreugde van Romeo Moffet, leidde de stem van de radiomaker een nieuw item in. Romeo nam de gelegenheid te baat om een andere zender te zoeken, waar hij een beetje goede muziek kon luisteren en de kletspraat snel kon vergeten.

‘Dit is een lekkere *sound*, jongens!’ zei hij en hij maakte er een belachelijke, zelfbedachte *pas à deux* met de bezem bij, die een lachsalvo bij de kinderen uitlokte.

‘Romeo Aloysius Moffet!’ zei Eleanor streng, waardoor Romeo van schrik stilstond. ‘Ik geloof niet dat je een goed voorbeeld bent voor je kinderen door flirtend met een bezem in de keuken je tijd te verkwanselen.’

‘Ach, ik wilde alleen ...’ probeerde Romeo zich te verontschuldigen.

‘Niks te achen en niks te maren. Dat zou jij toch moeten weten,’ vermaande Eleanor hem alsof ze het tegen een kind had. ‘Dat zei die zeurkous van een overgrootoma van je altijd al. Hup, treuzelkont! Zet de rugtassen van de kinderen met hun lunchtrommels in de auto en kijk of ze niks vergeten

hebben?’

‘Nou,’ probeerde meneer Moffet het nog een keer. ‘Weet je nog dat we gingen dans...’

‘De rugtassen!’ zei Eleanor nog eens op niet mis te verstane toon.

‘Ja mevrouw! Gesnopen, mevrouw! Je hoeft het heus geen drie keer te zeggen.’ En zijn hakken tegen elkaar klakkend, vertrok hij met de bezem over zijn schouder, alsof het een dubbelloops geweer was, en met de kinderen in het gelid achter hem aan.

Mevrouw Moffet raapte haar tas van de grond en wierp een laatste moedeloze blik op de keuken voor ze ook ging. Vuile koekenpannen en steelpannetjes lagen opgestapeld in de gootsteen. Vieze borden en kopjes lagen als oorlogsgewonden op het met koffie besmeurde tafellaken en de ontbijtresten waren het hoofdgerecht geworden voor Bolletje, Kates kat. Wanhopig bij de gedachte aan wat haar vanavond als ze thuiskwam te wachten stond, sloeg ze haar ogen ten hemel en knipte toen snel het licht uit. Precies toen ze dacht dat niets anders haar vandaag nog kon ophouden, klonk plotseling het indringende geklingel van de deurbel.

‘Wie is dat nu?’ mopperde ze geërgerd.

Nog steeds met de bezem als dubbelloops geweer over zijn schouder opende Romeo Moffet nieuwsgierig de voordeur.

Ondanks de dikke mist die juist kwam opzetten, zag hij, een paar grote passen van hun voordeur verwijderd, een vreemd geval staan. Vlak voor de garagedeur stond midden op de oprit een merkwaardig vehikel. Een ijzeren tweewieler die volgehangen was met fietsbellen, waterflesjes en speeltjes. Aarzelend rekte Romeo zijn hals een neuslengte uit, met de bezemsteel beschermend voor zich uit, om te kijken wie de zonderlinge eigenaar ervan kon zijn, maar van een berijder ontbrak elk spoor.

‘Nou, wie is die lastpost op het laatste moment?’ vroeg Eleanor, terwijl ze haar man weinig voorzichtig opzij duwde tegen de deurstijl. Daarna stak ze haar hoofd én hyperknot naar buiten om een snelle blik te werpen, maar ook zij zag niets, buiten het belachelijke, smakeloze stuk oud roest voor de garage en hun buurvrouw de roddeltante, mevrouw Brom, die in de buurtuin zo’n beetje wortel stond te schieten.

‘Ik heb altijd wel geweten dat hier labiele mensen wonen. Wie haalt het in ’s hemelsnaam in zijn hoofd om op zo’n ding rond te rijden?’

De hoofden van Romeo en Eleanor Moffet draaiden een paar keer gelijktijdig naar rechts en naar links, om te kijken of niet een van de gewoonlijke deurverkopers met hun nutteloze prullaria vanachter een boom of struik tevoorschijn sprong, maar er gebeurde niets, zodat ook de opdringerige buurvrouw zonder roddels om te kunnen rondbazuinen, teleurgesteld de aftocht blies.

‘Een of andere verstrooide bejaarde zal zijn fiets wel verkeerd geparkeerd hebben. Dat zal het zijn,’ besloot mevrouw Moffet. ‘Vooruit. Zorg dat die berg roest verdwijnt en zet de auto buiten voor het nacht is.’

Ze keerde zich om om terug naar binnen te gaan, maar in plaats van een lege deuropening, trof ze de vooruitstekende buik van een natte, smerige, vies ruikende onbekende man met een emmer vol water in zijn hand.

‘Aaah!’ gilte mevrouw Moffet van schrik.

‘Guten morge frau ... frau ... frau Moffet,’ zei de man, nadat hij de emmer op de grond had gezet en met een pen langs een lange lijst met namen was gegaan.

‘Guten wat?’ vroeg mevrouw Moffet van streek.

‘Oh-ja. Juist. Dit iz Enkelland!’ De man gaf een klapje tegen zijn voorhoofd alsof hij zichzelf wilde straffen voor het kleine foutje en schreef de

informatie in zijn zakboekje. ‘Alstoeblijft. Wilt oe main sjlechte maniere door die fingers zien? Ik wouw allein goetomorghen zegghen, mefrau Moffet.’

‘Mag ik vragen wie u eigenlijk bent? Wat wilt u en hoe komt u verdorie in mijn huis?’ vuurde Eleanor Moffet op hem af, intussen bewapend met een zware aardewerken bloempot. Al leek de mysterieuze gast met zijn opgelapte reistas, gescheurde hoge hoed en kanariegele regenjas meer op een berooide goochelaar dan op een gevaarlijke misdadiger, Eleanor wilde liever geen risico’s nemen en ze bleef in de haar vertrouwde aanvalshouding staan, zoals ze had geleerd op de cursus zelfverdediging voor dames.

‘Ich ben Frido Mortimer Grimalion, het iz main grote eer oe te ontmoeten,’ zei hij met een sterk buitenlands accent. ‘Maakt oe ziech maar kain sorgen, frau Moffet, ich ben hier allain om oe ain paakje te geiven.’ En hij overhandigde haar een pakbon en een ganzenveer om te tekenen.

‘Pakje? Wat voor pakje?’ vroeg Romeo Moffet nieuwsgierig, toen hij net de fiets van hun bijzondere gast op het trottoir voor het huis had geparkeerd.

‘Inderdaad, welk pakje? We verwachten helemaal geen pakje,’ viel Eleanor hem onbeleefd bij. ‘Het zal wel weer een nieuwe manier zijn om arme mensen geld af te troggelen. Nu gaat u me zeggen dat we om dat pakje in ontvangst te kunnen nemen alleen maar een heel klein bedragje hoeven te betalen. Nietwaar?’

‘Nee, nee! Oe helemaal nichts betalen,’ antwoordde de man verschrikt. ‘Zoals oe weet iz oe opdracht vreiselijk belangraik en moeilijk. Wij zouden nooit vragen om te betalen daarvoor.’

‘Natuurlijk niet, liefste. Doe niet zo raar. Je weet best dat *oe opdracht vreiselijk belangraik en moeilijk iz.*’ Meneer Moffet keek zijn vrouw aan en draaide met zijn wijsvinger tegen zijn slaap om aan te geven dat de man compleet van-lotje-getikt was.

‘Joeli doen wel heil goed alsoof. Als ich niet wist dat joeli uitferkozen waren, dan denk ich dat joeli niet die juiste perzonen bent aan wie ich het pakje moet geven.’ De man grinnikte alsof die mogelijkheid volkomen bespottelijk was. ‘Main complimenten, hoor!’ ging hij enthousiast verder. ‘Joeli lijken zo echt anonieme en onbelangraike perzonen.’

‘Maar ... hoe durft u! Wat bent u voor ...?’ Eleanor probeerde hem van repliek te dienen, maar ze was te geschokt om te antwoorden. Ze kon niet geloven dat ze in haar eigen huis werd beledigd door een ongemanierde postbode met een bierkegel van driedubbel malt, die uit het niets tevoorschijn was gekomen. ‘Romeo Aloysius. Je doet er goed aan een eind te maken aan dit ongewenste bezoek. Nu!’ Ze duwde de bloempot in de handen van haar man, streek haar rok glad en verliet witheet van woede de hal.

‘Goed, even kijken dus,’ begon meneer Moffet, die dacht dat dit het juiste moment was om een andere draai aan het gesprek te geven. ‘Als ik het goed begrijp, bent u door Londen komen fietsen op dat museumstuk om ons iets te overhandigen.’

‘Aus het Szwarte Woud om precies te zain,’ verbeterde de rare vreemdeling hem trots.

‘Watte?’ Meneer Moffet sperde zijn ogen open.

‘Ich kom aus Deutschland,’ herhaalde hij voldaan.

‘Ik moet geloven dat u van zo ver komt op dat gammele apparaat om mijn gezin een pakje te brengen? Achthonderd kilometer? Weet u wel hoe bizar dat klinkt?’

Meneer Moffet dreigde een moment zijn evenwicht te verliezen.

‘Het iz viel korter als oe denkt. Ich ken ain ...uhm ... korte weg,’ legde de man gauw uit. ‘Het pakje iz heil kostbaar en ich ben ausgekozen om belangrijk taak te folbrengen.’

‘En waar dient die emmer water dan voor?’ vroeg Romeo.

‘Deze?’ De man wees naar de emmer alsof er op de vloer nog tien emmers water stonden. ‘Dit iz ain alarmsysteem die ich perzoonlich heb ausgefonden. Als ain onverlaat voorbai komt ...’ zei de pakjesman, terwijl hij met een vinger in het water roerde, ‘weet ich dat meteen. De doorzichtige vloeistof wordt dan ain andere kleur. Roze, braun of sjwart, afhankelijk van het gevaar.’

‘Wat voor gevaar?’ vroeg Romeo, die steeds minder begreep van het onwaarschijnlijke verhaal.

‘Ich geloof niet dat ich dat kan zegghen ... dat mag ich niet.’

‘Oké, oké. Ik geloof niet dat we zo één steek verder komen,’ zei Romeo ontmoedigd. ‘Kunt u tenminste zo aardig zijn te vertellen van wie het pak afkomstig is?’

‘Uhm ... sorry, maar dat mag ich ook niet zegghen. Dat iz geheim,’ antwoordde de man met zijn blik strak op de bezem gericht.

‘Mag ik wel weten wat erin zit?’ probeerde meneer Moffet het nog eens.

‘Uhm ... ik vrees dat dat ook ain geheim iz.’ Ongeduldig speelde hij met zijn dikke vingers, die uit zijn kapotte handschoenen staken, denkbeeldig piano op zijn dikke buik.

‘Meneer Frido Mortimer Grimalion, laten we er even vanuit gaan dat ik van ons tweeën degene ben die niet goed bij zijn hoofd is, en dat ik plotseling niet meer weet wat er zo belangrijk is aan dit pakket,’ probeerde Romeo het over een andere boeg te gooien, ‘zou u dan zo aardig, voorkomend en begripvol willen zijn om het mij nog eens uit te leggen, in uw beste Engels?’

‘Het iz ...’ begon Grimalion.

‘... Geheim!’ maakte Romeo de zin geïrriteerd af. ‘Oké, oké. U hebt helemaal geen zin om mee te werken.’

‘Ik weet zelf ooch niet wat het iz!’ gaf de man toe. ‘Het ainige waarheid

wat ich weet iz afzender. Als oe ook gehaim will weten ...' Grimalion zette zijn allerliefste Bambi-ogen op en stak Romeo opnieuw de ganzenveer toe, 'dan moet oe brave ontfanger spelen en handtekening zetten.'

'Goed! U wint, meneer Mortimer. Ik geef het op.' Meneer Moffet stak zijn handen in de lucht ten teken dat hij zich overgaf en rukte de lange veer uit de handen van de zogenaamde postbode. 'Waar moet ik tekenen?'

Grimalion, bang dat Romeo zich zou bedenken, trok vliegensvlug een oud, opgerold en verzegeld stuk perkament uit zijn tas en stak het hem bruusk toe.

Romeo bestudeerde het ongewone document nauwgezet. Het had vreemde symbolen onderaan en voordat hij zijn initialen erop zette, las hij aandachtig de boodschap die het papier bevatte:

*Weer is de dag aangebroken,
neemt dapper uw opdracht aan.*

*Bewaak getrouw de magische wijzerplaat,
zodat het geheim van de omgekeerde wereld blijft bestaan.
De betovering blijft intact zolang de tijd bevroren blijft.
Dat, dus, is de opdracht die u krijgt.*

*Want zodra de wijzer draaien gaat,
is er een dodelijke vijand die genadeloos toeslaat.*

Nobilius Alagastor Kroon

‘En volgens u zou ik het nu helemaal moeten snappen,’ zei Romeo Moffet gefrustreerd.

Maar de enigen die zijn weklacht hoorden waren de bloempot, de lege paraplubak en Bolletje, die toevallig in de buurt rondscharrelde.

‘Wel alle bliksemschichten, waar zit hij nu ineens?’ mopperde Romeo, terwijl hij onder de mat keek. Maar Mortimer was niet meer binnen. Hij was onbevallig rennend op weg naar de oprit met de klotsende emmer water onder zijn arm, bij elk stap zijn knie stotend tegen de zware reistas die uitpilde van de vreemde spullen. Hij leek plotseling een vreselijke haast te hebben.

‘Meneer Mortimer, waar gaat u heen?’ riep Romeo in de hoop de aandacht van de man te kunnen trekken en hij zwaaide met het papier met zijn handtekening erop in de lucht.

‘Main taak hier zit erop! Ich moet noe echt wegghaan!’ zei de man zonder zich om te draaien. ‘Feel geloeck, meneer Moffet!’ riep hij, hij greep zijn bizarre fiets en sprong er met een onverwachte behendigheid op.

‘Maar u heeft me nog helemaal geen pakketje gegeven!’ zei Romeo.

‘O, dat komt zo, kain sorgen!’ stelde de lijvige onbekende hem gerust, terwijl hij steeds harder begon te trappen. ‘Tot ziens, meneer Moffet! En denk eraan: niemand fertrouwen!’ Daarna, na een kleine honderd meter, stopte hij zijn klingelende voertuig vlak bij een voetgangersoversteek en begon geestdriftig tussen de spullen in zijn reistas te rommelen. Nadat hij er een koevoet uit had gegooid en een moersleutel had verplaatst en zijn hand nogmaals diep in de buik van de tas verdwenen was, haalde hij er een oude, koperen blaasbalg uit tevoorschijn.

Romeo Moffet vroeg zich af wat die Duitse snoeshaan nog meer van plan was. Op zijn werk als medewerker van het arbeidsbureau had hij al heel wat rare en excentrieke mensen gezien, maar Frido Mortimer Grimalion, daar was hij van overtuigd, sloeg alles.

Romeo rolde het document dat hij in zijn handen had voorzichtig op en zette het tegen zijn oog alsof het een verrekijker was, om vanaf een afstand te zien wat de man allemaal deed. Hij was in het wilde weg met de blaasbalg om zich heen aan te pompen, alsof hij het vuur in een open haard wilde aanwakkeren. Wat natuurlijk heel normaal is om te doen met een blaasbalg, dat wil zeggen als er een vuur *is*.

‘Maar wat ... dat kan niet!’ riep Romeo verschrikt.

Ongelooflijk, maar elke keer als de luchtzak uitblies en zich weer vulde, leek de dichte mist die boven de stad hing, op te klaren. Romeo stond perplex: een doodgewone blaasbalg om de haard mee aan te wakkeren leek in een paar minuten de geduchte Londense mist te kunnen opzuigen. Snel rekende hij uit

wat een fortuin hij zou kunnen maken als hij patent zou hebben op dat uitzonderlijke mechanisme. Hij zou er een nieuwe auto van kunnen kopen. Misschien wel twee. Een groter huis met zwembad, een boot en een paard. Het schoot door zijn hoofd dat hij moest berekenen of hij zijn schofterige zwager het beste kon vervangen door een echte boekhouder, maar precies toen hij in zijn hoofd het denkbeeldige bedrag van tien miljoen klinkende Engelse ponden bij de bank deponeerde, gebeurde er weer iets waanzinnigs.

Toen de laatste mistwolk was opgezogen en Grimalion de verbazingwekkende blaasbalg in zijn reistas had opgeborgen, ging hij met iets anders in de weer: een kraantje met een griffioenskop erop.

Wat is hij nu weer van plan? Wil hij het paraplu's laten regenen of zo? vroeg Romeo zich af.

Maar wat hij zag was heel iets anders dan wat een mens van gezond verstand normaal en mogelijk zou achten. De robuuste postbode had, nadat hij eerst nerveus om zich heen had gekeken om zich ervan te vergewissen dat verder niemand hem zag, de knop van de kraan voor het zebrapad in de grond gewrongen en draaide er nu drie keer aan, tegen de wijzers van de klok in. De op het wegdek geverfde strepen bewogen en golfd en als water tot ze een heel nieuwe vorm hadden. Er verscheen een stevige, degelijke, lange trap midden in de straat.

Grimalion trok in allerijl de kraanknop los en daalde zonder te aarzelen de trap af, met zijn fiets, zijn reistas en hoge hoed en verdween, alsof hij was opgeslokt, voor de ogen van de aangeslagen meneer Moffet.

'Krijg de hik!' riep die, voor de zoveelste keer die ochtend stomverbaasd. Droomde hij of had hij net echt gezien dat de strepen van het zebrapad in een trap waren veranderd en dat een man van tenminste honderdtwintig kilo onder de grond was verdwenen? Hij had wel eens gehoord dat mensen in het niets

verdwenen, maar dat had hem altijd ietwat overdreven geleken. Mensen verdwenen niet zonder meer.

Even vroeg hij zich af of de ontmoeting wel echt had plaatsgevonden of dat het misschien allemaal een hallucinatie was geweest. Te veel eieren in de ochtend hadden wel vaker een vreemd effect op hem. En dat wist hij in elk geval zeker. Een keer, toen hij een flinke omelet had gegeten, had hij het idee gehad dat zijn tante Clara uit Yorkshire naar hem stond te roepen vanuit de badkamer. Ik heb alleen wat te zwaar getafeld en ben een beetje moe. Dat is alles, dacht Romeo bij zichzelf en hij glimlachte. Hij gaf zichzelf een zacht kneepje in zijn wang en opgelucht nam hij zich voor om niet meer zoveel te eten 's ochtends.

Hij stond op de bovenste traptree in hun portiek toen hij tot zijn grote schrik ontdekte dat hij wel degelijk het opgerolde perkament in zijn hand hield en dat de ganzenveer uit zijn borstzakje stak. Zijn ingenieuze poging om zichzelf te overtuigen had zojuist een eerste, gewelddadige dreun gekregen. De tweede, de genadeklap, zou niet lang daarna volgen.

Uit het huis klonk een onheilspellend kabaal, gevolgd door nijdig gekrijs van Eleanor en opgewonden uitroepen van de kinderen (die in de tussentijd hadden staan wachten tot hun vader de rare postbode had afgewimpeld).

‘Romeo Aloysius Moffet!’ De razende stem van Eleanor viel hem vanuit de woonkamer aan. Romeo greep zich vast aan de trapleuning in een poging zijn kalmte niet te verliezen, maar hoe hij ook zijn best deed, trilde hij als een rietje.

Intussen was, precies zoals de mysterieuze pakjesbezorger uit het Zwarte Woud had voorspeld, het bijzondere pakketje gearriveerd.

Hoofdstuk 2

Het ongewenste cadeau

24 september, einde ochtend

Op kantoor aangekomen schoof Romeo al zijn afspraken voor die middag door naar zijn collega Audrey en hij drukte haar op het hart hem om geen enkele reden te storen. Zijn hoofd stond er niet naar om de verhalen van werkeloze houthakkers en aspirant mandolinestemmers aan te horen. De ontmoeting van die ochtend had hem al genoeg op de proef gesteld en hij had het gevoel dat het minste of geringste, zelfs het onschuldigste eigenaardigheidje, hem kon laten ontploffen als een maiskorrel in een magnetron.

‘... echt om geen enkele reden dus?’ vroeg de vrouw.

‘Geen een,’ antwoordde Romeo beslist, zodat er geen twijfel over zou bestaan.

‘Ook niet als meneer Watson specifiek naar jou vraagt?’

‘Vooral dan niet.’

‘Ook niet als de minister van werkgelegenheid je nodig heeft?’

‘Ook niet!’

‘En als er brand uitbreekt?’ Zijn collega probeerde te achterhalen hoe ver de instructie reikte. ‘Mag ik je dan storen?’

‘Nee, Audrey! Niet eens als we moeten evacueren vanwege een gaslek.’

‘... en als er een asteroïde dreigt in te slaan? Dan zijn we geen van allen veilig!’

‘Ik zei voor niets en niemand!’ Romeo verhief zijn stem.

‘Begrepen! Je wilt absoluut niet gestoord worden. Je hoeft niet zo boos

te doen,' antwoordde zijn collega beledigd terwijl ze mopperend terugliep naar haar bureau.

Romeo had bijna meteen spijt van zijn botte reactie, maar hij vond dat hij wel wat rust verdiende.

In zijn kamer deed hij snel de deur achter zich dicht, liet de rolluiken naar beneden en legde zijn telefoon van de haak. Daarna wijdde hij zich aan activiteiten die compleet nutteloos waren, dat wist hij zelf ook wel. Vanachter zijn raam hield hij de voetpaden in de buurt in de gaten, bespiedde hij alle verdachte fietsers en krabbelde hij dwangmatig elk mogelijk oppervlak vol met veren, papyrusrollen en brandkranen.

Het lukte hem niet om de ongefundeerde euforie van zijn kinderen voor de situatie te delen. Zelf probeerde hij gewoonweg het dodelijke zuur te beteugelen dat uit zijn maag naar boven borrelde.

Hij wist dat het niet raar was om af en toe problemen te hebben met de postdiensten. Veel mensen hadden er last van: brieven die niet aankwamen, verjaardagskaarten die te laat werden bezorgd, pensioenoverzichten die niet aankwamen en ongerechtvaardigde aanmaningen. De landelijke post maakte fouten en hij had er altijd begrip voor kunnen opbrengen. Romeo was zelfs bereid om het totale gebrek aan manieren van hun atypische postbode door de vingers te zien, net als het ontbreken van een gepast en schoon postbode-uniform.

Wat hij echter niet kon accepteren en wat hem achtervolgde als een afschuwelijke allergische reactie, was zijn onbegrijpelijke verschijnen en verdwijnen en dat hij het vreemde pakje via de schoorsteen had bezorgd. Wie dacht hij wel niet dat hij was? Een van de elfjes van de Kerstman ofzo?

Bij de gedachte aan het stinkende mannetje, vlamde zijn buikpijn weer fel op. Uitgeput liet hij zich op zijn stoel vallen en schonk, geheel tegen de

regels in, een paar druppels goede whisky in een glas. Precies voor dit soort momenten lag onder de valse bodem van zijn onderste bureaula altijd een fles verstopt.

Voor de zoveelste keer die ochtend wierp hij een nerveuze blik op zijn horloge en hij was verbaasd hoe de tijd kroop als je zat te niksen. Gezien de bijzondere omstandigheden besloot hij om niet te wachten op het normale einde van de werkdag, maar om stiekem ietsje eerder via de postuitgang aan de achterkant weg te glippen. Er kwam toch niets nuttigs uit zijn handen vandaag en hij betwijfelde of iemand zijn lege stoel zou opmerken voor de volgende ochtend.

Zoals verwacht bleef zijn clandestiene vlucht compleet onopgemerkt. Zonder problemen en zonder ook maar de geringste verdenking op zich te laden, lukte het Romeo om zijn stokoude kastanjekleurige Mercedes te bereiken, die voor het kantoorgebouw stond geparkeerd.

De rit naar huis was des te spannender.

De hele weg speurde Romeo om zich heen in de angst dat hij Grimalion zou zien opduiken. Hij kreeg het beeld van die kerel met zijn blaasbalg, die onder de grond verdween, gewoonweg niet uit zijn hoofd. Daar werd hij zo door in beslag genomen dat hij zonder er erg in te hebben de oprit bij zijn huis opreed.

Hij zette de motor van de lawaaierige auto af en bleef nog een paar minuten achter het stuur zitten nadenken. Door de halfgesloten gordijnen van malachietgroene velours in de woonkamer sijpelde het zachte licht van hun schemerlampen naar buiten. Eleanor had blijkbaar ook besloten eerder naar huis te gaan om de lastige kwestie op te lossen.

Hij ging naar binnen. Eleanor zat onbeweeglijk en stil voor de open haard. Ze zag lijkleek. Haar wollen jasje hing bijna op de grond en haar haren

hingen rommelig voor haar gezicht. Het leek of ze elk moment een zenuwinzinking kon krijgen.

‘Lieverd. Hoe gaat het? Voel je je wel goed?’ vroeg Romeo voorzichtig terwijl hij aan haar arm schudde om haar uit die apathische staat te halen. ‘Lieverd? Hoor je me?’ vroeg hij nog eens geschrokken.

Langzaam draaide Eleanor zich naar haar man en wierp hem een vernietigende blik toe.

‘Hoe het gaat? Hoe het gaat, zeg je? Hoe denk je dat het gaat? Het gaat alsof er een pakje uit de hemel is komen vallen en God mag weten hoe is komen vast te zitten in mijn schoorsteen. Zo is hoe het gaat!’ beet ze hem toe.

‘Wind je niet op, alsjeblieft,’ zei Romeo bezorgd. ‘Je weet hoe slecht dat voor je is. Alles komt goed!’ stelde hij haar gerust. ‘We vinden wel een manier om het pakket eruit te krijgen.’

‘Wij weten hoe!’ riep Michael, die samen met Kate binnenkwam door het raam dat uitkeek op de tuin, beladen met de gereedschapskist en elektrakabels. Ook de kinderen waren na school naar huis gerend om zich bezig te houden met dat vreemde geval.

‘Michael heeft al een plan!’ meldde Kate opgewonden.

Romeo was nu dubbel zo bezorgd. Zijn zoon was namelijk een meester in spullen vernietigen en chaos scheppen.

‘Als ik de drillboor mag lenen,’ legde Michael uit aan de hand van een groot vel papier op tafel, waarop hij zijn idee had uitgetekend, ‘heb ik dat ding er zo uit. We hoeven alleen maar langs deze muur tot aan het plafond te boren en klaar!’

‘Boren tot aan het plafond?’ herhaalde Romeo sceptisch.

‘Hmm-mm!’ beaamde de jongen.

‘Goed,’ onderbrak Eleanor hen, toen ze de woorden drillboor, muur en

woonkamer in één zin hoorde, ‘terwijl jullie nadenken over hoe jullie mijn huis gaan slopen, kan ik mooi flauwvallen in de leunstoel!’

‘Michael, zoon... begrijp me niet verkeerd, maar ik denk niet dat het verstandig is om in dit geval een drillboor te gebruiken,’ zei Romeo. Hij zag de woonkamer al voor zich als een gigantisch vergiet.

‘Maar ik zeg toch dat het werkt, en als ik zeg dat het werkt, dan werkt het!’ riep de jongen zelfverzekerd uit.

‘Daar twijfel ik ook niet aan. Ik zeg ook niet dat je systeem niet effectief is. Het lijkt me alleen wat extreem. Denk je niet? We kunnen de woonkamer niet slopen met een drillboor... en ook niet met explosieven, stormrammen en soortgelijke,’ voegde Romeo er haastig aan toe om andere gevaarlijke ideeën de kop in te drukken. ‘Maar bedankt voor je hulp. Echt waar!’ Hij gaf Michael een dankbare klap op zijn schouder, in de hoop dat dat voldoende was om hem van zijn catastrofale plannen af te brengen.

‘Het is niet eerlijk,’ klaagde de jongen, wetend dat hij weer zijn vaders gereedschap niet zou mogen gebruiken. ‘Het is helemaal niet eerlijk!’ Als een nukkige kleuter stond hij te stampvoeten.

‘Misschien lukt het toch wel om het eruit halen zonder de schoorsteen stuk te maken,’ begon Peter, die al die tijd het pakje had staan bestuderen.

‘Hoe weet jij dat nou, sukkel! Jij weet niet eens hoe je je veters moet strikken!’ zei Michael nog steeds boos.

‘Michael! Laat je broer uitpraten,’ berispte Romeo hem.

‘Lieve hemel, Romeo! Ga je een tienjarige om zijn mening vragen?’ onderbrak Eleanor hem.

‘Eigenlijk ben ik twaalf,’ verduidelijkte Peter.

‘Tien... twaalf... dat maakt niets uit. Ik ben dit nutteloze geklets spuug- en spuugzat. Ik zal jullie vertellen wat er moet gebeuren: het pakket moet

verbrand worden, nu! Einde verhaal,' beval Eleanor.

'Hoe gaan we het pakket verbranden dan?' vroeg Kate, die helemaal niet blij was met dat besluit.

'Cool!' riep Michael opgewonden bij het vooruitzicht een brandje te mogen stichten. 'Ik ga meteen hout en aanmaakblokjes halen.'

'Maar mama, we weten niet eens wat het is! Ben je niet eens een beetje nieuwsgierig?' vroeg Peter. 'Die man zei dat het belangrijk was. Dan moeten we toch even kijken wat het is? Of het terugsturen naar de verzender als we het niet willen houden?'

'Inderdaad...' waagde Romeo schuchter te zeggen, 'Peter heeft een punt. Misschien moeten we het op zijn minst teruggeven.'

Eleanor kneep haar lippen op elkaar en wierp haar zoon en man een van haar angstaanjagende blikken toe. 'Dus jullie vinden dat ik die bolle idioot moet vertrouwen en tweehonderd pond verspillen aan een veel te dure klusjesman die dat geval uit mijn schoorsteen gaat halen?' wierp ze tegen, met haar gezicht een paar centimeter voor dat van Peter. 'Is dat wat je bedoelt? Klopt dat?'

'Nee mevrouw... helemaal niet, mevrouw. Ik bedoelde alleen dat het best iets waardevols kan zijn. Verder niks!' verdedigde Peter zich een beetje angstig door Eleanors adem die vijandig over zijn neus blies.

'Praat geen onzin!' kapte ze hem af. 'Romeo Aloysius, de fik erin,' oordeelde ze gebiedend.

'We stoken een vuurtje... lalala, lalala... lekker warm voor een uurtje... lalalalala!' Zingend kwam Michael terug met zijn armen vol materiaal, genoeg om een hoogoven twee weken brandend te houden.

'Alcohol...' Hij keek of er niets ontbrak, 'oude kranten, aanmaakhout. Helemaal klaar. Team 1 is klaar voor de operatie Megavuur!' zei hij hijgend

en hij zette zijn lasbril op.

De vlammen groeiden bijna meteen onder de opgewonden ogen van Eleanor en Michael, die als een Sioux-indiaan voor de haard op en neer sprong. Binnen een paar minuten was het hele pakket in vlammen gehuld.

‘Brand maar, verschrikkelijk pakket!’ beval Michael, die nog wat alcohol op het vuur gooide. ‘Brand maar!’

‘Mooi!’ zei Eleanor tevreden. ‘Volgens mij is het probleem definitief opgelost. Vooruit,’ in haar handen klappend spoorde ze haar gezin aan, ‘handen wassen en naar de keuken tafeldekken. We eten over precies vijftien minuten!’

De kinderen liepen met tegenzin achter hun moeder aan, die tevreden glimlachte. Alleen Michael bleef gehypnotiseerd naar het vuur staren, dat nog levendig danste in de haard. Voor hem was operatie Megavuur nog niet helemaal klaar. Het zou zonde zijn verder niks met die mooie vlammen te doen.

Begerig keek hij om zich heen op zoek naar andere dingen die hij kon verbranden. Hij maakte een verrekijker van zijn handen en scande de woonkamer stukje voor stukje op zoek naar zijn volgende slachtoffer.

‘20 Graden naar het noordoosten. As kantelen op 45 graden. 100% inzoomen. Doelwit gelokaliseerd!’ Uitgelaten sprong hij op.

Het lot had niet gunstiger kunnen zijn. Hij zag een hoekje van een van zijn broers stripboeken achter de bank uitsteken. Hij hield het niet meer. Hij genoot nu al van het wanhopige en zielige gehuil van Peter, die zijn verzameling niet meer zou kunnen vinden. Michael rende naar de stapel stripboeken achter de bank en pakte er zoveel als hij kon dragen. Hij stak er zelfs drie in zijn schooluniformbroek, twee in zijn jaszak en een paar in zijn sokken.

‘Hier horen jullie thuis!’ zei hij en hij gooide ze zonder pardon in de vlammen.

‘Michaaaeeeel!’ Eleanors diepe stem deed hem opschrikken. ‘Komen. Aan tafel! Het eten is klaar.’

‘Ik ben klaar, mama! Ik kom eraan.’ Hij gooide het laatste stripboek in het vuur en draaide zich gelukkig en tevreden om, om naar de anderen in de keuken te gaan. Hij had honger als een beer gekregen van de moeilijke missie.

Hij had zich amper omgekeerd, of hij werd ergens vol door op zijn rug geraakt.

‘Wie waagt het...’ Hij had geen tijd om zijn zin af te maken, want nu kreeg hij iets midden in zijn gezicht. ‘Au!’ schreeuwde hij van pijn. ‘Au!’ zei hij nog een keer toen iets anders hem op zijn hoofd raakte en weer wat anders tegen zijn knie ketste. Peters stripboeken, in nieuwe en perfecte staat, alsof ze vers van de pers kwamen, werden door de haard in alle richtingen uitgespuugd.

Michael verstopte zich achter een van de gordijnen om zich te verdedigen tegen het pijnlijke spervuur, maar het haalde niet veel uit.

‘Maar ik heb jullie zien branden!’ snikte de jongen ongelovig terwijl hij naar de deur kroop. ‘Jullie zouden allang as moeten zijn. Mama! Mam!’ riep hij de keuken binnenstormend. ‘De haard is gek geworden!’

‘In vredesnaam, Michael! Doe niet zo dom. Open haarden worden niet gek,’ reageerde Eleanor.

‘Ik zweer het! Ik snap er niks van... Ik heb ze in het vuur gegooid... en ze brandden lekker... Toen draaide ik me om en vlogen ze tegen mijn rug en mijn hoofd... Ze waren gewoon weer nieuw! Hoe kan dat?’ probeerde de jongen uit te leggen.

‘Wat kraam je voor onzin uit?’ vroeg Eleanor steeds geïrriteerder. ‘Wat heb je in het vuur gegooid en wie gooide iets tegen je hoofd?’

‘De haard! Die gooide Peters stripboeken naar me!’ probeerde Michael opnieuw uit te leggen. ‘Dat zeg ik net!’